

Tots els carrers de Girona

El carrer de Sant Salvador d'Horta

444

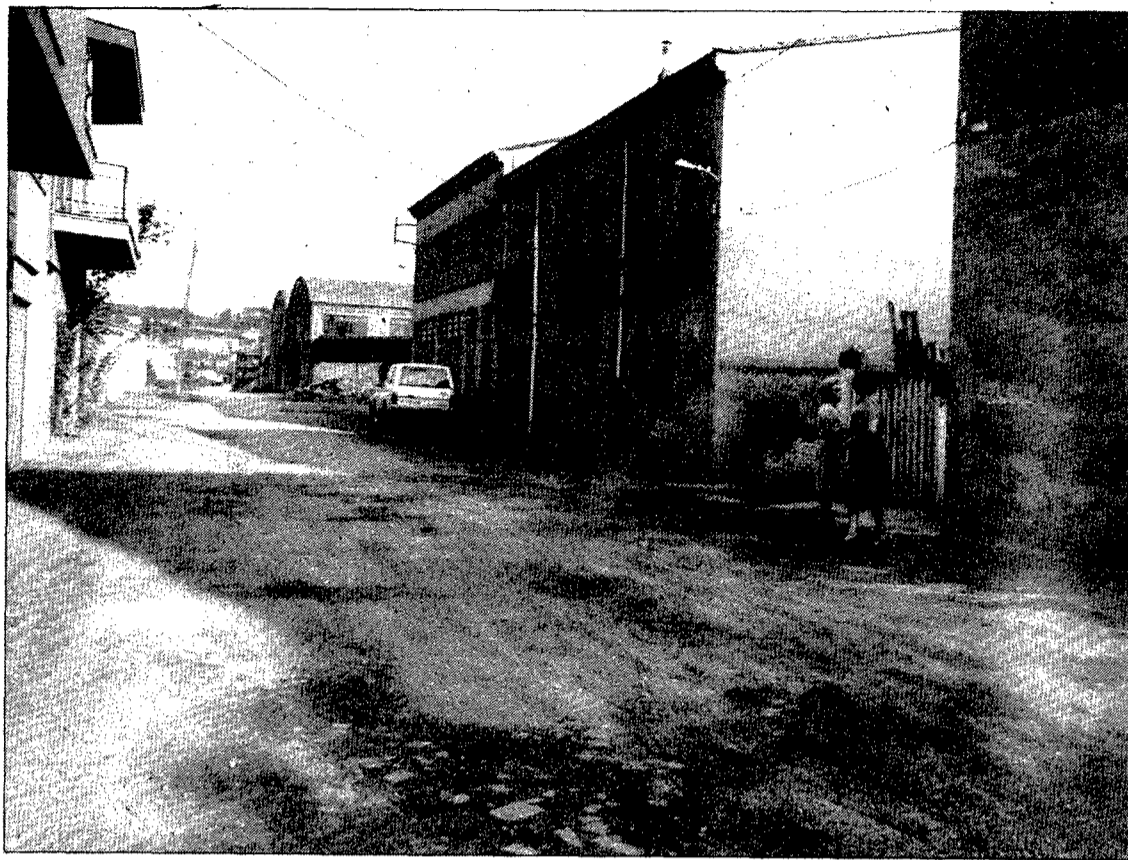
El nom li va ser posat, a aquest carrer, el 8 d'octubre del 1965, poc després de l'agregació a Girona del terme municipal de Palau-sacosta, al qual pertanyia. Recorda el sant que havia estat venerat a l'església dels frares franciscans de l'Observància, de Girona, i que té des del 1968 una parròquia dedicada en el nou barri de cases que s'ha anat formant prop de la Devesa, el riu Güell i el Torí. La imatge del sant que s'hi venera és de fusta, obra de Joan Rebull i Torroja.

Sant Salvador d'Horta era fill de Brunyola, poble proper a Santa Coloma de Farners, que per això el té com a patró. Entre Santa Coloma i les Mallorquines, hi ha la font de Sant Salvador. La tradició diu que ell mateix la va fer brollar miraculosament de la roca i que cura els mals d'ulls i d'altres mals. A Santa Coloma,

hi ha també un parc i un passeig que li són dedicats. Res de més normal, doncs, que la ciutat de Girona dediqués un carrer a un sant d'origen tan proper.

El carrer, tammateix, no és gran cosa. L'entrada des de la Rutlla no té ni tan sols calçada, i és purament un petit rebaix a la vorera. El carrer té el paviment de terra, sense voreres. Uns quants i senzills punts de llum són l'únic rastre d'urbanització que hi ha. Dues cases de construcció moderna, dues de tipus rural procedent de l'època en què allò era Palau, un magatzem i una de les últimes rajoleries que es conserven a Palau constitueixen els trets definidors del carrer, que va desembocar a la urbanització del Mas Abella, on connecta amb el carrer que porta el nom de Francesc Romaguera.

J. Fabre

El carrer de Sant Salvador d'Horta. Foto: Lladó.

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

que reglamentàriament se establezca».

Però no s'hi especifica, com ni quines seran aquestes incompatibilitats, i sí que la pensió a què es refereix serà de la quantia equivalent a l'import de la pensió mínima de jubilació, que resulta ser de 29.000 ptes. mensuals. I que serà igual per a tots, sense distinció de graduació, a partir de sots-oficial.

Realitzats tots els tràmits necessaris, després d'haver pogut acreditar amb prou penes i treballs la meua identitat que es requeria com a indispensable, i quedant per últim reconegut el meu dret com a militar que vaig ser de la República, ara resulta que aquesta pensió només es pot percebre en el cas que els ingressos anuals, i per tots els conceptes, no arribin a les 500.000 ptes. I no solament els ingressos personals, sinó que hi estan inclosos, a més, els de tota la Unitat Familiar en la qual l'interessat es trobi integrat, és a dir, l'esposa, els fills i resta de familiars que en formin part. Tot això ha de ser degudament acreditat mitjançant una declaració jurada.

Ja em direu, amb aquestes condicions, qui pot fer-se creditor a rebre tan «gènerós» benefici, concedit per l'actual govern democràtic. Gairebé ningú, ja que hauria de ser algú que durant tots aquests anys no hagués cotitzat pel seu treball i es trobés ara sense pensió, ni benefici de cap mena.

És indignant que els que vàrem poder sobreviure a aquella tremenda lluita, complint des de llocs de responsabilitat, a la qual ens veiem obligats per tal de defensar la legalitat vigent, les nostres llibertats a la mateixa democràcia, que avui ja tenim restablerta, ara se'ns vingui a fer aquesta mena d'enganyifa.

Ja em dispensareu, però és així realment tal com jo ho veig i ho entenc, i, per tant, atenen-me a la llibertat d'expressió que la Constitució reconeix a tots els ciutadans, és així com aquí ho manifesto.

Molt atentament el saluda el

seu afectíssim **Josep Bardera i Vilà**. (Amer).

Precisions a un alcalde

Sr. Director,

Al Punt Diari del dia 22 d'agost llegia l'entrevista que es va fer a Enric Miralles —ex-alcalde de Campllong— amb motiu i dintre el programa de la Festa Major.

Sort per als veïns del poble que no correu la sang, ni amb la revolució ni després amb les represàlies dels vencedors. Amb tot, però voldria comentar l'última frase de l'entrevista: «Com que no havíem fet res, tampoc no ens varen fer res a nosaltres». Es podia entendre que les represàlies foren justes o en tot cas, que solament s'aplicava la llei del Talió.

A pocs quilòmetres, del Campllong i units per la mateixa carretera que va de Cassà de la Selva a Trullàs, hi ha el poble d'Estanyol, un poble si fa no fa com Campllong i uns veïns amb un tarannà força semblant.

També el poble d'Estanyol el Comitè va amagar el capellà, que passada la guerra va tornar a dir missa al poble. També al poble d'Estanyol fou el Comitè de Salt qui va apilar a fora de l'església i de l'ermita la Capella —per calar-hi foc— tots els sants i santes.

Però, a més, aquest Comitè va recollir el capellà de Sant Dalmaí, malferit, de resultes d'un «passeig o d'una cuneta de la carretera del seu terme per portar-lo a l'hospital de Girona on es recuperà de les ferides. Però, a més, aquest Comitè va permetre que al poble d'Estanyol trobessin aixopluc un rector de la comarca de la Garrotxa, un frare i dues monges i hagueren d'enfrontar-se a Comitès forans que volien fer «neteja» fins a l'extrem de facilitar-los armes per si un dia tenien una visita inoportuna sense el coneixement del Comitè d'Estanyol.

També passaren altres petites coses, insignificants si voleu, però, a desgrat dels quatre cacics del poble. Es va posar l'energia elèctrica i es va fer el tram de carretera que uneix el

centre del poble amb la carretera comarcal que passa per aquells indrets. És clar, també per pagar les despeses, es feren unes tallades de bosc per fer-ne carbó i d'aquesta manera recollir els diners necessaris.

A canvi, la repressió fou dura, quatre afusellats i prou, algú més va fugir. I encara rai si només haguessin estat afusellats.

NECROLÒGIQUES

ALONSO CUMPLIDO PARDO

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 66 anys, **Alonso Cumplido Pardo**. Era natural de Badajoz i residia al carrer de le Rodes, 17, de Figueres.

Era casat amb Consol Mejías Benegas. Tenia tres fills: Alonso, Josep M. i Casilda.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 9 del matí, a l'església parroquial la Immaculada, de Figueres.

Que descansi en pau.

MARIA VILA BOIX

Va morir ahir a Blanes, a l'edat de 78 anys, **Maria Vila Boix**. Era natural de Girona i residia al carrer de Joaquim Vayreda, 6 de Blanes.

Era vídua de Joan Pigem Parals. Tenia dos fills: Miquel i Josep.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí a l'església Vista Alegre de Girona.

Que descansi en pau.

PELAYO TAUNIS SEGUÉ

Va morir ahir a Cistella, a l'edat de 71 anys, **Pelayo Taunis Segué**. Era natural d'aquest poble i residia a la mateixa vila.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església parroquial de Cistella.

Que descansi en pau.

EDUARD NICOLAU MATAS

Va morir abans d'ahir, a l'edat de 63 anys, **Eduard Nicolau Matas**.

Era natural de Perpinyà i residia al carrer Molí de Vent, 6, de Palafrugell.

Era casat amb Rosa Casademont Silvestre. No va deixar cap fill. La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a la parròquia Sant Martí de Palafrugell.

Que descansi en pau.

JOAQUIMA ESTARTÚS
MONTCANUT

Va morir ahir a Figueres, a l'edat de 83 anys, **Joaquima Estartús Montcanut**. Era natural de Tortellà i residia al carrer de Vilafant, 27 de Figueres.

Era vídua de Francesc Vimàdez i Vim. No tenia fills.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 d'11 del matí, a l'església la Immaculada de Figueres.

Que descansi en pau.

+

**SERVEI DE
NECROLÒGIQUES**

Tel. 21 35 08

|

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Eduard Nicolau i Matas

Morí cristianament el dia 9 de setembre de 1986 a l'edat de 63 anys

A.C.S.

Els seus afligits: esposa, Rosà Casademont; fill; filla política; néts i família tota us preguen una oració per la seva ànima. La missa exequial se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Sant Martí, de Palafrugell. Casa mortuòria: C/ del Molí de Vent, 6.

Palafrugell, 11 de setembre del 1986